

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 707
פרשת במדבר תשפ"א

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
20:45	20:09	18:53	ירושלים
20:43	20:11	19:10	תל-אביב
20:46	20:12	19:04	חיפה
20:44	20:09	19:09	באר שבע

דבר ראש הישיבה

הכנה למעמד המרגש

מה רומז לנו אסון מירון - ממה לא כדאי להתענג, ומתי כן, וממה ממש חייבים להתענג - מה הכוונה "מיעוט דרך ארץ" לאחר שכבר נאמר "מיעוט סחורה" - כשאתה ישן אתה מת - ועוד פנינים רבים ומיוחדים לכבוד חג השבועות

מיעוט שינה - זו סוגיה עדינה מאוד. רבינו הק' אמר ששינה מועטת מזיקה למוח, ומאיך גיסא ממעטת את התאוות, ולכן צריך חכמה רבה לדעת איך להתנהג בכך.

שינה מיותרת היא ממש בזבז זמן יקר. אדם צריך לישון עם כוונה על מנת להתחדש לעבודת ה', לא לישון על מנת לישון. ככל שאדם ישן יותר הוא "חי" פחות.

ומאיך, מיעוט שינה יותר מהראוי מזיק לאדם. ישנן מערכות בגוף האדם שמקבלות כח והתחדשות דווקא בשינה. ועניין זה של מיעוט בשינה תלוי בקדושת האדם, מי שלא אוכל הרבה לא צריך לישון הרבה. ידוע שיש צדיקים שעל ידי שינה פועלים יותר מאשר על ידי שהם ערים ועוסקים בעבודת ה', כמו שמפורסם הסיפור על האר"י הקדוש.

בדחנא דמלכא

במיעוט שיחה - כתוב בספה"ק שידוני את האדם בשמיים את האדם על כל דיבור שהוציא מפיו ועל כל שיחה בטלה, והעונש על כך הוא עולם התוהו. אבל עם זה רבינו אמר גם לעשות שיחת חברים, על כן גם צריכים לעשות זאת בשיקול הדעת לפי הכלים של הסביבה והבית.

אם רוצים לעשות תענית דיבור זו מעלה עצומה, בפרט בשבת, אבל צריכים הדרכה כיצד לעשות זאת לפי הדרגה של כל אחד ואחד, כיוון שזה עלול לפגוע בשמחה שלו ושל הסובבים אותו.

רבינו הק' אמר ששיחת חולין עם בני אדם היא בחינה של שינה - שמועילה לחדש את המחוק.

מיעוט שחוק - רבינו אמר שבדורות הללו כנראה אי אפשר לזכות לשמחה כי אם על ידי מילי דטוטא, כיון שהיום הקליפה של העצבות נאחזת מאוד חזק באדם. וכן נאמר על דוד המלך "בדחנא דמלכא", שהיה הבדחן והמשמח של הקב"ה כביכול. אבל ליצנות ודאי אסור, לא לשבת במושב לצים, זה בזבז זמן הכי גדול שיש, כעין 'בית קפה' ה" שיושבים אנשים ומעשנים סיגריות ומבלים את הזמן.

נקודה חשובה להדגיש בנוגע לכל האמור לעיל, שנאמר "במיעוט תענוג" ו"במיעוט דרך ארץ" וכו', אבל לא נאמר "ללא דרך ארץ וללא תענוג", כיון שצריכים מעט דרך ארץ ומעט תענוג, היינו לא לבטל לגמרי את המידה, אלא למעט בהדרגה כל אחד לפי מקומו ודרגתו בעבודת ה', וכך יזכה לקבלת התורה בשלמות, באהבה ובשמחה.

היזכה אותנו להגיע לשבת קודש זו, שבת ההכנה לקבלת התורה בשבועות. קבלת התורה צריכה הכנה, כשם שכל ספירת העומר היא הכנה לקבלת התורה.

בימים אלו צריך להתחזק מאוד בעניין אהבת ישראל, "כאיש אחד בלב אחד", ובמיוחד לאחר האסון הנורא במירון שרומז ומעורר אותנו לאהבת ישראל, שלא לרמוס אחד את רעהו, וגם לכן לומדים את מסכת אבות בשבתות שלפני ספירת העומר, כי "דרך ארץ קדמה לתורה".

בשבת הזו אנו לומדים בפרקי אבות את הפרק השישי שהוסיפו במיוחד כהכנה לקבלת התורה, ובמשנה ו' מנו את ארבעים ושמונה המעלות שהתורה נקנית בהן. יש שהיו משתדלים בכל יום ויום מימי ספירת העומר לתקן אחד מהמעלות הללו, ולכן גם אנו נפרש מעט מהמעלות שמדברות על התנהגותו של הרוצה לזכות לקניין התורה, מהמעלה הט"ז ואילך: בְּמֵעוֹט סְחוּרָה, בְּמֵעוֹט דְרָךְ אֶרֶץ, בְּמֵעוֹט תַּעֲנִיג, בְּמֵעוֹט שְׁיִנָּה, בְּמֵעוֹט שִׂיחָה, בְּמֵעוֹט שְׁחוּק.

מיעוט סחורה - והסחורה תהיה התורה, כמו שכתוב ב'אשת חיל': "טעמה כי טוב סחרה". בסחורה הגשמית והחומרית לעסוק רק כדי צורך חיותו, ושאר הזמן לעסוק בתורה, שהתורה תהיה עסקו של האדם, כמו שאומרים בכל יום 'לעסוק בדברי תורה'.

מיעוט דרך ארץ - למעט בכל ענייני העולם הזה. צריך לשאוף לפרוש מכל עסקי העולם בכל מה שאפשר, וכמה שפחות להיות קשורים להייה הגשמית.

להתענג מהלימוד

מיעוט תענוג - אין יותר גרוע מאדם שרודף אחר תענוגים ותאוות הגוף, זה משבש את החיים לגמרי. אך יש מקרים שצריך לחדש את המחוק, או שרוצים לשתות משהו יקר כדי שיהיה לו כוחות וישוב הדעת בלימוד, שאז אפשר לשתות כוס תה או קפה. וגם אם לפעמים כבר אכלו חתיכת עוגה או גלידה, מן הראוי לאחר מכן ללמוד תורה ולעלות את התענוג לעבודת ה'.

ולעומת מיעוט תענוג בגשמיות - עניין גדול ליהנות מדברי תורה. ישנם שאומרים שאין להנות מלימוד התורה וזה אינו נכון, אדרבא, רבינו אמר שהלואי והיו שומעים את התורה שלו עם הניגון שלה, שאז היו מתבטלים עד כלות הנפש. אדם צריך להנות ולהתענג מהלימוד שלו.

לא לחשוך את השבת!

ולא רדה בו, הוא יצא לתרבות רעה רח"ל.
לא מסוגלים לראות

ידועים דברי רבינו הק' שאמר 'לא לחבק ולא להרביץ', ואם זוכים לעמוד בזה אז מעלה טובה, אבל בדרך כלל אנשים לא זוכים לקיים הדברים כפשוטן וכל היום מנשקים ומחבקים את הילדים, ולכן לפעמים כנגד זה צריכים גם לתת סטירה.

לפעמים רואים אם האומרת על בנה שהוא כל כך מתוק ונחמד, ומהצד כולם רואים שהוא ממש לא מתנהג יפה בלשון המעטה, והאמא אומרת הבן שלה מלאך... זאת כי אבא ואמא לא יכולים לראות את פגמיהם של ילדיהם. אבל אט אט הילד גדל לפרא אדם, וכל זה בגלל שההורים לא ידעו שצריכים לפעמים לרדות בילד כדי שיגדל להיות אדם.

נקודה מעניינת כתבנו בספרנו המיוחד על חינוך "פיקדון משמים", שלפעמים ילד רוצה - בתת המודע - להרגיש שיש מעלי סמכות, ולכן הוא מתנהג באופן המחייב סטירה. ולכן צריך להזהר שהילד אכן ירגיש שמשגיחים עליו ושומרים עליו מכל רע ברחונית ובגשמיות, גם אם זה מזיק את ההורה להכות מעט.

ללכת יחף בוכה

עוד כותב המדרש: "כיוצא בו: דוד שלא ייסר לאבשלום בנו ולא רידהו, יצא לתרבות רעה וביקש להרוג את אביו וכו'... וגרם לו לילך יחף והוא בוכה, ונפלו מישראל כמה אלפים וכמה רבבות, וגרם לו דברים קשים הרבה שאין להם סוף... וכיוצא בו עשה דוד באדוניה, שלא רידהו ביסורין ולא גער בו, ולפיכך יצא לתרבות רעה דכתיב (מלכים א א, ו) 'ולא עצבו אביו מימיו', עכ"ל. דוד כביכול רק נתן להם צעצועים ומשחקים, בבחינה שיש שעושים בדורנו שכל היום ההורים נותנים לילד רק מה שהוא רוצה, ובזה הם טועים, כיון שהילדים יוצאים לא טובים.

ומסיים המדרש: "כל המייסר את בנו - מוסיף הבן אהבה על אביו והוא מכבדו, שנאמר (משלי כט, ז) 'יסר בנך ויניחך' וגו', ואומר (שם ט, יח) 'יסר בנך כי יש תקוה', ומוסיף עליו אהבה שנאמר (שם יג, כד) 'ואוהבו שחרו מוסר' עכ"ל. זו תשובה לכל החוששים מהכות את הילדים במידה, שידעו שאם המייסר את בנו הבן אוהב אותו יותר אחר כך.

ישנו יסוד חשוב בחינוך הילדים שצריך חיזוק בדורנו, ועליו נקדיש את המאמר בהזדמנות זו.

היום בהרבה מקומות אומרים שישנה שיטה שאסור לתת סטירה וכד' לילד. ויש לדעת, שבדרך כלל הורים שלא הכו מעט לילדיהם כשהיו קטנים הם לא גדלו כראוי, כפי שיש פתגם בברסלב [המבוסס על מעשה י' מסיפורי מעשיות, מעשה מברגריז וענין], "נראה שעוד לא עברו עליך שבעה מימות", דהיינו שאתה צריך עוד לעבור ניסיונות וקשיים כדי להתעלות בקדושה באמת, וללא זה לא תוכל להתקדם, כי מי שלא עברו עליו השבעה מימות עוד לא זכה להיות אדם. כך ילד שמעולם לא הוכה על מעשיו הרעים לא עבר את שבעת המימות.

ואין זה אומר שיש להכות הרבה! אין להכות את הילדים אלא לעיתים רחוקות, אבל הילד צריך לספוג הכאה פעם אחת לפחות, ודבר זה הוא תועלת לו לכל החיים, כדי שידע להתמודד עם קשיים ויבין שלא תמיד הכל הולך כמו שרוצים וצריכים להתגבר.

בגלל שאהב את עשו

וכך כתוב במדרש (שמות רבה פ"א פסקה א') שצריך לפעמים לרדות בילד, וזה לשונו: "חושך שבתו שונא בנו" (משלי יג, כד), ללמדך שכל המונע בנו מן המרדות סוף בא לתרבות רעה ושונאהו

(!), שכן מצינו בישמעאל, שהיו לו געגועים על אברהם אביו ולא רידהו (דהיינו שלא היכהו) ויצא לתרבות רעה, ושנאהו, והוציאו מביתו ריקם". למדנו מדברי המדרש שבגלל שאברהם לא היה רודה בבנו ישמעאל הוא יצא לתרבות רעה. ואין חובה לתת דווקא סטירה לילד, אלא יכול להיות גם עונש אחר כהכאה, ולגרם את אותו תועלת. וזה ידוע, שנער מאד מפונק מוכיח שלא היכוהו והוכיחוהו בביתו, ולרוב אחר כך כאשר גדל ומתחתן הוא לא עוזר מספיק בביתו, או שישן עד מאוחר וכיוצא בזה.

ממשיך המדרש: "ויאהב יצחק את עשו" (בראשית כה, כח), לפיכך יצא לתרבות רעה, על אשר לא רידהו, כמו ששינינו חמש עבירות עבר עשו הרשע באותו היום: בא על נערה המאורסה, והרג את הנפש, וכפר בתחיית המתים, וכפר בעיקר, ובזה את הבכורה... וגרם ליעקב לברוח מאבותיו, והלך אף הוא אצל ישמעאל ללמוד ממנו תרבות רעה ולהוסיף על נשיו", עכ"ל. בגלל שיצחק אהב את עשו

ניצוצות
מגזין הלב לכל המשפחה

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:

02-623-1218

רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך,
חוזה נפשי והעצמה...

ומקבלים באהבה

שבועות' בשקט, ולפתע נפתח לי הלב: נכון שאני לא ממש מקבל את התורה, אבל ה' מצדו לא מפסיק לרגע לתת את התורה! כל כך הרבה ספרים אני קורא ב'תיקון', גם בזמן יהושע וגם בתקופת השופטים, גם כשחטאו וגם כשמרדו, בין כשהבית היה בנוי ובין לאחר שנחרב, תמיד ה' הוסיף להשפיע כמויות של תורה, כמויות של חידושים בכל הקטגוריות!

תראה כמה תורה ה' הביא לנו בתחילה, חמשה חומשי תורה, ומאז ה' הוסיף להמשיך ולתת בשפע וביד רחבה עוד חידושים, עוד עומקים, עוד רבדים נסתרים, נבואות מרטיטות ומרעידות, תקנות חכמים עמוקות מני ים, סודות גנוזים ונפלאות תורה, דברי חסידות נפלאים ודברי מוסר מטלטלים, והכל מידו הפתוחה והרחבה!

זאת אומרת: ה' עוד לא התייאש מאתנו.

וזה מה שחזק אותי אז, ולכן החלטתי ששנה נוספת טוב. אם ה' ממשיך לתת לנו את התורה שוב ושוב, מגלה עוד ועוד חידושי תורה נפלאים וחדשים בכל דור, סימן שיש לנו סיכוי, סימן שכדאי לחכות לזמן שה' יעזור לנו לקבל את התורה כמו שצריך ולקיים אותה באמת.

ולאמיתו של דבר, שברגע שאני רוצה באמת - זה מספיק, כי אז ודאי ה' יעזור לי לקבל אותה. ברש"י כתוב על הפסוק (דברים ל, יב) "לא בשמים היא" - "שאלו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה". נו, איך אפשר? אבל התשובה היא פשוטה: גם אם התורה בשמים, מעבר לחלל; ברגע שאתה מוכח למסור את הנפש ולהמריא לכל מקום ולצלול בכל מקום בשביל התורה - אז יהיה לך אותה. זה חוק טבע.

אז רק צריך לשים לב לכך שה' נותן לנו כל כך הרבה תורה, ולרצות בכל הכוח לקבל אותה השנה, ובאמת. (ליקוטי' הלכות הכשר כלים ד אות כד, נו)

ולם מסביבי אומרים שהולכים לקבל את התורה. ממש בעוד ימים ספורים זה הולך לקרות, ביום ראשון בלילה.

ואני בער ולא אדע, כסיל ולא אבין את זאת. את התורה קיבלנו לפני 3333 שנה, בשנת ב'תמ"ח, ומה יש בה'תשפ"א?

'כן, אתה לא מבין' מסבירים לי כולם, 'ברור שכבר קיבלנו את התורה פעם, אבל... אבל מה? אבל מה? אף אחד לא עונה לי ברור.

...

אולי מה שצריך כל שנה לעשות הוא - לקבל סוף סוף את התורה.

לתת, ה' נתן אותה לפני שנים רבות. נתנית התורה כבר היתה. אבל כל שנה מחדש אנחנו מנסים לקבל אותה, קבלת התורה.

אבל אם כן, זה מייאש עוד יותר. אני מסתכל על השנה שעברה בכלליות, ורואה שלמרות שלא ניצלתי את כל הכוחות - בסך הכל אני באמת מנסה, די משתדל, די משקיע, די עמל, די מתאמץ, די שוקד, וְעַפְסָס, לא קורה משהו מיוחד. לא קיבלתי בסוף את התורה, למרות שבילל שבועות הקודם החלטתי ברגש רב לקבלה. אני לא יכול להחזיק את תרי"ג המצוות שאומרים בליל שבועות ולהצביע על עצמי: "קיים זה מה שכתוב בזה"... אני ממש רחוק משם. אז בשביל מה ננסות לקבל את התורה מחדש? יש סיכוי?

אני מתפלא על עצמי למה בשנה שעברה הייתי אופטימי בזה וקיבלתי על עצמי להיות טוב. לפי איך שאני מכיר את עצמי זה לא מתאים לי, יותר הולם אותי להתייאש מראש. איך זה קרה?

הוון, אני נזכר. באמת גם בשנה שעברה חשבתי אותם דברים בדיוק, שאין לי סיכוי לקבל את התורה, ישבתי בישיבות בצד בית הכנסת ואמרתי 'תיקון ליל

הוון, אני נזכר. באמת גם בשנה שעברה חשבתי אותם דברים בדיוק, שאין לי סיכוי לקבל את התורה, ישבתי בישיבות בצד בית הכנסת ואמרתי 'תיקון ליל

ישבתי בישיבות בצד בית הכנסת ואמרתי 'תיקון ליל שבועות' בשקט, ולפתע נפתח לי הלב

לצעירי הצאן

יְחֻנִּי בַמַּעְגָּלִי צֶדֶק

חלק מהמעלות שהתורה נקנית בהן הן "מעוט תענוג, מעוט שנה, מעוט שיחה, מעוט שחוק" וכדומה, אך בדברים כאלו צריך חכמה רבה, כי לפעמים אדם מקצין לצד מסים וזה מזיק לו. ולכן צריך שקול הדעת לעשות כל אחד לפי מדרגתו ומקומו בעבודת ה'

מתוך מאמר ראש הישיבה

גלגולה של חיטה

223 שונים לפטירת רבי זאב וולף מז'טומיר בעל "אור המאיר", ה' סיון תשפ"א - תקנ"ח

רבי זאב וולף מתעלם מסימני הלחץ שמראה העומד מולו, וממשיך בתיאוריו הציויריים: "לאחר מכן מתיססים את החיטים בחביות מים, ומזקקים את האלכוהול מתוך המים התוססים. כך מייצרים את הוודקה".

בעל הפונדק סיים את דבריו, ובערקה נאנח לרווחה. זהו, אפשר ללכת.

אבל רבי וועלוול לא חשב כך: "אתה שומע רבי יוד? לאיפה אתה בורח?! תמשיך לשמוע מה קורה מתחת לפני השטח". בערקה רוגז על העיכוב הממושך, אבל הכבוד לאנשים נעלים טבוע בדמו. הוא לא מסוגל להמרות את פיו.

"דע לך שבצמחים מגולגלים ניצוצי נשמות רבים. תאר לך חיטה שגדלה אי שם בשדה, ובאחד מגרעיניה מגולגלת נשמה יהודית. מאז שהצמח מתחיל לגדול הנשמה מתפללת ומתחננת שהגרעין "שלה" יגדל כראוי, שלא יחלה בשידפון ובירקון וחלילה לא יהיה ראוי לאכילה.

"עובר זמן, והנה בקשתה נתקבלה. השיבולת עמוסה בגרעינים בשלים ודשנים, ובתוכה - הגרעין המיוחס, בו מגולגלת נשמה.

"הנשמה לא מרפה מתפילותיה. כעת יש להתחנן שהשיבולת לא תיפול מידי הקוצרים, או גרוע מכך - שהגרעין המסכן לא יתנתק חלילה מאחזתו האמיצה באמו - השיבולת.

"הנשמה עוקבת בחרדה על כל שלב, וגם כאשר הגרעין נח לו בשלוח באסם התבואה בינות למליוני הגרעינים האחרים, היא ממשיכה לשפוך שיחה לפני יוצר כל שישגיח על הגרעין בו היא שוכנת, של ייפול וייבד בשום שלב.

"והנה סוף סוף הגיע הזמן המקווה. הגרעין הפך למשקה מזוקק ושוכן אחר כבוד בתוך בקבוק בפונדק יהודי כשר. אם היה לה לב, לנשמה, הוא היה פועם במהירות אדירה מרוב התרגשות של אושר. לא פשוט! לזכות להיפקד ולהזדכך בפיו של יהודי אמיתי!

"והנה נכנס בעל-העגלה היהודי, נוטל כבר את כוסית המשקה, ההתרגשות מגיעה לשיא - אך הוא שוכח לברך! שותה בלא ברכה! אוייה! אוייה! מה יהיה על הנשמה שגלגולים כה רבים עברה בשלום וכשלה כל כך בשלב המכריע והאחרון??

"ומה תעשה" פנה רבי וועלוול אל בערקה כשעיניו בווערות, "אולי אביך היה מגולגל בחיטה העלובה הלזו, וכל כך חיכה שתברך עליו בכוונה ותתקן את נשמתו, ואילו אתה ברגע אחד של אי שימת לב הורדת את נשמתו שאולה!".

בערקה התנדנד ונפל מתעלף. היום. היום הוא יום ה"יארצייט" של אביו.

רבי וועלוול רץ מהרה להביא מים, ולאחר שהיהודי התעורר ביקשו לברך בכוונה "שהכל" על כוס היי"ש, רבי וועלוול ענה אמן בקול רם, קול שהדהד בקול בכל העולמות.

(מקור: סיפורי הרמ"ח ועוד)

ב ערק'ע העגלון היטיב את הצעיף סביב צווארו והצליף בשוט באויר, סתם כך, כי התחשק לו. בתחילה, כאשר התחיל להתלמד להנהיג את העגלה, זה היה מלהיב במיוחד, משוה כמו בחור צעיר שנוגע בהגה לראשונה. הוא היה בטוח שזו העבודה הכי מיוחדת בעולם: לשבת על מושב העור המוגבה, להצליף קלות בגב הבהמות האבירות, והן מצידן מצייטות באופן מושלם ומתחילות לדהור לפי רצון העגלון.

אך מאז עברו הרבה שנים, והוא בקושי חי. הוא והסוסים - להבדיל - מכירים את הדרך בעיניים עצומות, הכל משעמם וחדגוני. לפעמים יש נוסע מעניין מאחור שאפשר לדבר איתו ולהפיג את השעמום, אך כעת הוא חוזר מנסיעה לא צד אחד, וממהר מאוד לחזור לעירו לעוד נסיעה, לכיוון ההפוך.

אלמלא בתי המרזח בהם הוא עוצר מדי פעם, היה נכנס לדיכאון. לקום כל יום מוקדם, להתקוטט עם העמיתים על כל נסיעה, למשוך שוב ושוב את גלגלים בזפת, להאכיל את הסוסים הרעבים, הכל משעמם. רק הכסף שהוא מקבל מניע אותו, בפרט שמכל זלוטי הוא מפרשי שבדקות פרוטה או שתים לשתיים י"ש.

גם בנסיעה הזו, למרות שהוא מאוד ממהר, הוא חייב לעצור רגע ליד הפונדק של רבי וועלוול ולשתות איזו כוסית. הנה, כבר רואים את הפונדק מרחוק.

...

"שלום" צועק בערקה לחלל הפונדק, "תביאו לי כוסית מהר, אני ממהר!".

רבי זאב וועלוול מז'טומיר, בעל הפונדק, מביט בעיניו הטוררות על הנכנס, מוזג לו וודקה מתוצרתו ומניח על השולחן.

בערקה מצידו נוטל את הכוסית, ובעמידה לוגם ממנה מעט מעט. "אה, וודקה טובה יש לך!" מפרגן הוא לרבי וועלוול.

"ממה עושים וודקה?" שואל פתאום רבי וועלוול שלא מן העניין. בערקה מתבונן בו בעיני עגל. הוא מוכר וודקה שנים ולא יודע ממה עושים וודקה? "אני ממהר, כבר אמרתני!" מפרחית בערקה, אבל רבי וועלוול לא מוותר, וקצת יראת כבוד נשארה לו לבערקה שלא יכל להתעלם מבעל הפונדק, היהודי עם הזקן השחרחר הארוך והמבט היוקד בעיניים.

"נו, תגידו אתם".

ורבי וועלוול פותח ואומר: "השיבולים צומחות בשדה, וכשהן מבשילות וראויות לקצירה מגיעים המוני פועלים כשמגלים בידיהם וקוצרים את החיטה ערמות ערמות. לאחר מכן מגיע שלב נוסף: הפועלים משטחים את השיבולים הטעונות על הריצפה, ושווים רומסים אותם ומפרידים את הגרעינים מהקש ומהמורסן. אחר כך זורים את התבואה לרוח באופן מקצועי ומדוייק, כך שהפסולת והמוץ יתעופפו להם ורק החיטה תישאר זכה וברה".

בערקה התנדוד בחוסר נוחות והעבי את משקלו מרגל לרגל. מה רוצה ממנו רבי וועלוול היום?

סדר ההכנה המדויק. ציונו של ה"אור המאיר" מז'טומיר

שאלה:

פסטה שהתבשלה בסיר בשרי, מותר לאוכלה עם גבינה?

תשובה: לדעת השו"ע מותר [אך שלא יתכוון לכך מתחילה], ולדעת הרמ"א תלוי אם הסיר "בן יומו" או לא.

הרחב דבר: הרגל חג השבועות הבעל"ט נעסוק בדיני בשר בחלב.

נקדים, כי יש הבדל בין אם הסיר "בן יומו", כלומר שבשלו בו בשר ב-24 השעות שלפני בישול הפסטה, לבין אם אינו "בן יומו".

כאשר הסיר "בן יומו", ואתה רוצה לבשל בו פסטה שאתה יודע מראש שתאכל עם חלב, לכל הדעות אסור (ש"ך יו"ד סי' צה סק"ג).

ואם אינך מתכוון מלכתחילה לאוכלה עם גבינה, אלא בישלו את הפסטה לאכלה סתם, ואח"כ רוצים פתאום לאוכלה עם גבינה, לדעת ה'שולחן ערוך'

(יו"ד סי' צב ס"ב) מותר, ולדעת הרמ"א (שם) אסור. ובדיעבד, כלומר כאשר כבר עירבו את הפסטה בגבינה, יש מתיירים גם לדעת הרמ"א, ויש אוסרים. **כשהסיר אינו "בן יומו"**, גם לדעת הרמ"א מותר. אך יש אוסרים לבשל בסיר הבשרי במקרה שמראש מתכוון לאכול את הפסטה עם גבינה.

•••

כל האמור לעיל מתאים כמובן גם למקרה ההפוך, כגון שבישלו פסטה בסיר חלבי ורוצים לאוכלה עם בשר.

עוד נדגיש, כי כל האמור לעיל מתייחס לדבר שבישלוהו בסיר בשרי או בסיר חלבי, אך באפיה בתנור חלבי או בשרי הדין משתנה לגמרי.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

ימים מיוחדים לתקן מידות

כולם זוכים למתן תורה.

לכן בימים אלו צריכים להתחזק באופן מיוחד בעין טובה, ללמד כף זכות על כל אחד, לכבד כל אחד ולהתחזק באהבת חברים, כי "אנן בחביבותא תליא מילתא", וכך נזכה לקבלת התורה בכללית ולקבלת פנימיות התורה ובפרט את תורת רבינו הק'. ככל שנתקן את המידות ונכבד את החברים יותר, כך נזכה לקבלת התורה בשלימות גדולה יותר. ומשום כך, מכיון שתלמידי רבי עקיבא לא תקנו את המידות כראוי למדרגתם, לא היה להם קיום בימים אלו שבהם הזמן לתקן את המידות.

ימי ספירת העומר הם ימי דין כידוע, וזה נובע מכך שאנו מחלקים את ימי הספירה למ"ט ימים, מ"ט חלקים, וכל "חלוקה" - נובעת ממידת הדין, כי מהות הדין הוא לחתוך ולחלק דברים. ולכן עיקר התיקון בימים אלו הוא דווקא ההיפך, להשפיע אהבה ובכך להמתיק את הדין. ולכן יש חשיבות מיוחדת בימים אלו למידת החסד, מידת האהבה, ולאהבת חברים.

(ראש הישיבה הרה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א, גליון "ניצוצות" אייר תשע"ז)

הכנה לקבלת התורה. איור של מעמד הר סיני

ב סיפורי מעשיות (ז' בעטלער'ס, ביום החמישי) מספר רבינו הק', שהיתה כת שרצתה להגיע אל האילן, אבל חלקם לא יכלו להגיע אל האילן כי מידותיהם לא היו מתוקנות, וכולם המתינו עד שגם אותם הגרוועים יתקנו את המידות וכן זכו כולם ביחד להגיע אל האילן.

אפשר לבאר, שהאילן בסיפור זה מרמז על התורה, עץ החיים, שאי אפשר להגיע לקבלת התורה באמת בלי תיקון המידות. ולכן כתוב שבשעת מתן תורה היו כל עם ישראל כאיש אחד בלב אחד (רש"י שמות יט, ב), כי זה חלק ממתן תורה, להיות באהבה ובאחדות, ובלי זה חסר בקבלת התורה. ולכן בזכות שחינו זה לזה וכלם יתקנו את מידותיהם זכו כולם להגיע אל האילן, אל קבלת התורה.

חכמינו אומרים שדרך ארץ קדמה לתורה, דהיינו שתיקון המידות שהוא דרך ארץ קודם למתן תורה, לכן סופרים את העומר קודם מתן תורה והימים האלו של ספירת העומר הם ימי תיקון המידות, ועל ידי תיקון המידות והאהבה והכבוד שיש בין

פתגם השבוע

**חינוך לוקח זמן
ולא טוב לקצר תהליכים**

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

**להצלחת ולרפואת
הרב אליעזר בן עטיא שליט"א**

טל משה בן בת שבע ואדל
בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת
משפחת אוקן

להצלחת
משפחת שרון

להצלחת
משפחת שילר

נסיון בריה
סטודיו טאטע
סטודיו ליצירת יהודית
| ניצוץ בדי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |
tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

תורתו של החסיד הנסתר

בספר זה, זאת משום שהרב גוטסגנדה זצ"ל היה בולל בתוך שיחותיו דיבורים קדושים של עבודת השם והיה מכניס הרבה חכמת חיים בכל חלקי חובת האדם בעולם.

בספר ישנו פרק מיוחד הנקרא 'בתוך הגן', ובו מסופר מעט מחייו של רבי נתן נטע, אשר בחורף תשפ"א נתעלה לישיבה של מעלה בגיל 74 כתוצאה מאירוע מוחי שעבר בשבת פר' בא, ועד לפטירתו לא רבים הכירו אותו ובפרט לא בחסידות ברסלב.

הגאון רבי נתן נטע גוטסגנדה זצ"ל היה תלמיד חכם מופלג. חזונו היתה כבעל הבית פשוט, בא, ועד מכיריו ויודעיו ידעו כי הוא גברא רבה עד למאוד, וזכה אף להיות תלמיד מובהק למרן הגרא"מ שך זצ"ל, כשהמשך חייו התקרב לברסלב.

מכריו מספרים כי היה בקי גדול בודאי ברוב חלקי התורה ואולי אף בכולם, ומשנתו היתה סדורה לו ומחודדת בפיו. לא בוש בדבקותו בתורת ברסלב, ולכל מי שהיה משוחח עמו היה מטעים בשם 'רבינו' בסתמא כשכוונתו לומר הר"ן זצ"ל. בעידודו נפתח בקרית ספר בית מדרש לחניכי ישיבות שהתקרב לברסלב, ושם מסר את שיעוריו. חבריו מעידים כי היה הולך לטבול במקווה באופן יומיומי מוקדם בבוקר, וגם בשנתו האחרונה, בתקופות בהן נסגרו המקוואות, גם כן לא ויתר עד שמצא בדרכים לא דרכים יהודי שהיו בידו מפתח פרטי למקווה.

לגעת בחיות הדיבורים

הרב גוטסגנדה זצ"ל הסתיר עצמו בכ מכל אדם והיה משקיע רבות בילדיו לחנכם לתורה ויראה, בנועם ופשטות. הוא ניצל כל זמנו ללימוד בשקידה ובשמחה, אך מעט מאוד היה מדבר בלימוד, לרוב רק היה מאיר פנים ועונה 'ישר כח'. רק למעטים שראה שעידודו יעזור להם ויפריחם היה עונה ומדבר, ואף מלמד ולומד בחברותות עם בודדים כאלו.

דמות ברסלבאית מופלאה ביותר ונסתרת הייתה דמותו של הגאון רבי נתן נטע גוטסגנדה זצ"ל, וכעת אחרי פטירתו ישנה הזדמנות לרבים הרוצים להתבשר מדבריו המבוססים על הספר "ק ליקוטי מוהר"ן לקראת את הדברים מתוך הספר החדש והמיוחד.

דיבורים חוצבי להבות. הספר החדש משיעוריו של הרב גוטסגנדה זצ"ל

פני כשלושה חודשים הלך לעולמו הגאון רבי נתן נטע גוטסגנדה זצ"ל, מהמיוחדים והנסתרים שבעיר קרית ספר שהאיר את העיר בתורת רבינו הקדוש בשיעוריו ובדיבוריו הקדושים. בימים האחרונים יצא לאור ספר מיוחד בשם "רוח הגן", בו מובאים שיחות ושיעורים בעבודת השם בספרה"ק ליקוטי מוהר"ן שמסר הרב גוטסגנדה זצ"ל.

דביקות ולב טהור

שיחות ושיעורים אלו נמסרו לקבוצת אברכים 'חניכי הישיבות' בעיר התורה קרית

ספר, בה מסר שיעורים בכל מכמני התורה. רבי נתן נטע זצ"ל, שהיה בורח ומעלים את עצמו מאד מכל פרסום, הסכים למסור את השיחות והשיעורים האלו לאברכים שמקור מחצבתם מעולם הישיבות הליטאי והתחברו לאור רבינו הנחל נובע מקור חכמה. השיעורים נמסרו בתוך ביתו אחת לחדש, במשך כמה שנים.

הדברים נכתבו במדויק מההקלטה ונדפסו כבר בחייו, כשהרב גוטסגנדה מאד שמח בכך ואף הגיה בעצמו את כל הכתוב. כך גם ביקש להוסיף בתחתית הדף מראי מקומות לדבריו מספרים נוספים, והוא גם זה שברח בשמו של הספר 'רוח הגן', מאחר ששמו מרומז בקרב.

תלמידיו מספרים כי השיעורים נמסרו בלב בושר עד לב השמים, בעינים דומעות מלאות כיסופים וערגה, כיסופים כאלו שאי אפשר לתאר למי שלא היה נוכח שם כיון שאינם מצויים כלל בעולם המוכר לנו. חלק מהשיעורים נקטעו על ידו מאחר ולא יכול היה להמשיך להתאפק כשרגשותיו עלו על גדותיהן, והוא פרץ בבכי והפסיק את השיעור. זו היתה מטרתו בשיעורים: ללמד לבני יהודה דביקות ולב טהור בהקב"ה. את השיחות והשיעורים מסר דווקא בספרה"ק ליקוטי מוהר"ן, שבו היה דבוק באופן מבהיל.

חובת האדם בעולם

מה שמייוחד ומושר מאד בספר זה, הוא שגם אתם אלו שעדיין לא זכו ואינם מכירים כלל את הספר 'ליקוטי מוהר"ן', גם הם יכולים לקבל הרבה מאד מהשיחות

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638**

ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטון שליט"א

שביל חדש נפתח אל הלב